

Als een Schotse roos

Van dezelfde auteur:

De geur van wilde rozen
In de stilte van de nacht
De verlokking van de liefde
Een roos in de storm
Rosamund
Drie vrouwenharten
Een tedere belofte
De Schotse bruid
De grens van de passie
Haar wilde hart

BERTRICE
SMALL

*Als een Schotse
roos*

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Border Lord and the Lady

Uitgave

New American Library, a division of Penguin Group (USA) Inc., New York

Copyright © 2009 by Bertrice Small

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Parma van Loon

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagillustratie

Vittorio Dangelico, Thomas Schlueck GmbH

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3284 1

D/2011/8899/113

NUR 342

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kathryn en Kenneth Rubin,
met liefs van Moi-
Nog vele jaren!

Hoofdstuk 1

‘Ik weiger dat bastaardkind van hem op te voeden, papa,’ zei Luciana Maria Pietro d’Angelo met stemverheffing. Ze was een knap, tener meisje van zeventien, met een ivoorkleurige huid en lang, dik, zwart haar dat bijeengehouden werd door een gouden kapje. Haar gezicht had een perfect ovalen vorm, een recht neusje, volle lippen en lichtbruine ogen.

‘Praat niet zo onbeschaafd,’ zei haar oudere gezelschapsdame. ‘Vergeet niet dat je straks een contessa bent.’

‘En toch wil ik die bastaard van hem niet grootbrengen!’ zei de jonge vrouw stampvoetend.

‘*Fiore mia,*’ zei Pietro d’Angelo sussend, ‘nu je moeder er niet is om je te leren hoe een getrouwde vrouw zich dient te gedragen, zal ik dat moeten doen. Als echtgenote moet je doen wat je man van je verlangt, zelfs al vind je dat niet prettig. De graaf van Leighton vereert je met zijn naam en zijn titel, Luciana.’

‘De graaf wil alleen maar een rijke vrouw om zijn vermogen te versterken en hem een mannelijke erfgenaam te geven,’ antwoordde het meisje bot. ‘Denk je soms dat ik zo stom ben dat ik niet weet waarom die man met me wil trouwen? Er zijn er genoeg die me graag als vrouw willen hebben,’ pochte ze.

‘Níét in Florence,’ zei haar vader nadrukkelijk.

Luciana bloosde.

‘Ik weet dat er anderen zijn die met je zouden willen trouwen, *fiore mia*,’ ging hij verder, ‘maar Robert Bowen mag dan arm zijn, hij stamt uit een oud adellijk geslacht en, nog belangrijker, hij is een eerzaam man die je zal respecteren, *cara*, en je goed zal behandelen. Ik wil zeker weten dat je in goede handen komt.’

‘Ik trek je keus niet in twijfel, papa,’ zei Luciana wat vriendelijker. ‘Maar deze Engelsman heeft mijn bruidsschat harder nodig dan ik hem. Ik heb begrepen dat hij een verstandig man is die de rijkdom die ik meebreng niet zal verkwisten.’

‘En jij, slim als je bent, adviseert hem hoe hij zijn geld moet beleggen, zodat zijn vermogen groter wordt,’ zei haar vader.

‘Ik zal hem aanmoedigen, papa. Hij moet geen onnodige risico’s nemen, maar jij moet hem ervan overtuigen dat mijn adviezen goed zijn, ook al ben ik een vrouw,’ zei Luciana glimlachend.

‘Ahhh.’ Pietro d’Angelo zuchtte. ‘Hadden je broers maar jouw zakelijk inzicht, *fiore mia*! Wat zou jij een goede zakenman zijn geweest! Ja, ik zal hem vertellen dat hij in die kwesties naar jou moet luisteren.’

Een bediende kwam binnen om de komst van de graaf van Leighton aan te kondigen.

‘Laat hem onmiddellijk binnen,’ zei Pietro d’Angelo. ‘Laat *his lordship* niet wachten, Paolo.’ Hij draaide zich om naar de twee vrouwen. ‘Ga met donna Clara mee, Luciana. Verlaat de zaal. *Presto! Presto!*’

‘Denk eraan, papa, ik weiger dat bastaardkind van hem op te voeden,’ zei Luciana toen ze wegliep.

Maar al drong donna Clara eropaan dat ze wegging uit de ridderzaal, Luciana had besloten dat niet te doen. Ze verborg zich achter een scherm achter in de zaal, waar ze kon observeren en luisteren. ‘Hij is knap,’ fluisterde ze tegen donna Clara toen Robert Bowen, graaf van Leighton, binnenkwam. ‘En niet te oud en niet te jong. Hij kan nog kinderen bij me verwekken.’ Haar bruine ogen bewonderden de slanke gestalte van de graaf. Het blauwe fluweel van zijn jas vertoonde sporen van slijtage, maar de mouwen waren gevoerd met blauwzijden brokaat. Hij had stijl, maar niet de middelen om dat te laten zien.

‘Als je vader zegt dat je met hem moet trouwen, maakt het weinig verschil of hij oud en krakkemikkig is, madonna,’ merkte donna Clara op.

‘Hou je mond, ouwe tang!’ schold Luciana haar uit. ‘Ik wil horen wat ze zeggen.’

Pietro d’Angelo heette zijn gast welkom en wenkte zijn bedienden om voor wijn en gebak te zorgen. ‘En nu,’ vervolgde hij, ‘zullen we het contract afronden voor uw huwelijk met mijn dochter, my lord. Er zijn nog maar een paar kleine details te regelen. Luciana’s bruidsschat is toereikend?’

‘Heel edelmoedig,’ antwoordde Robert Bowen. ‘Welke kleine details?’

‘Een kleinigheid, my lord,’ antwoordde de koopman, die een achterdochtige blik zag verschijnen in de ogen van zijn gast.

‘Luciana is een zeer goed opgevoede maagd, met de gevoeligheden van een voorname Florentijnse. Ik moet u vragen uw bruid niet te belasten met de zorg voor uw bastaarddochter,’ zei Pietro d’Angelo nerveus. Hij verwenste zijn dochter dat ze hem in deze positie had gebracht, want hij kende zijn kind te goed om op dit punt tegen haar in te gaan. Zou Bowen wanhopig genoeg zijn om erin toe te stemmen? ‘Ik heb gehoord dat uw dochter u net zo na aan het hart ligt als Luciana mij. Maar mijn dochter is jong en romantisch. Ze wil, zoals elke bruid, uw volledige aandacht. Ze wil u een erfgenaam geven, en ze is jaloers op het kind van een andere vrouw.’ Hij zweeg even en keek hoopvol naar de graaf.

Robert Bowen ergerde zich, maar toen hij eraan dacht dat hij met de grote bruidsschat zijn voorouderlijk huis zou kunnen restaureren, kreeg zijn nuchtere verstand de overhand. Robert Bowen, huidige en misschien laatste graaf van zijn geslacht, moest met de dochter van een rijke Florentijnse koopman trouwen om te trachten zijn familiefortuin te herstellen en zoons te krijgen.

Hij haalde diep adem. ‘Mijn dochter, meester Pietro d’Angelo, is geen bastaard. Omdat ik wilde trouwen met haar moeder, die op tragische wijze in het kraambed is gestorven voordat onze verbintenis officieel gezegend was, heb ik verzocht Cicely’s geboorterecht te laten erkennen door zowel de heilige moederkerk als de

Engelse wet. Toen ze drie was, ontving ik de papieren uit Rome die haar geboorte als mijn legitieme dochter bevestigden. En de Engelse wet voldeed aan mijn verzoek vóór haar eerste verjaardag. Lady Cicely Bowen is geen bastaard.'

Dio mio! Hij zou iets moeten zeggen om de koppigheid van zijn dochter te rechtvaardigen. 'My lord, ik vraag u het te begrijpen. Mijn overleden echtgenote, Carolina, was een uiterst gevoelige vrouw,' begon hij. 'Als iets haar van streek bracht, verviel ze in diepe wanhoop, of kreeg ze een woedeaanval. Omdat ze een goede vrouw voor me was, tolereerde ik haar vrouwelijke zwakheden. Onze dochter, die weliswaar de intelligentie bezit van een geboren zakenman, heeft ook het gevoelige en verfijnde karakter van haar moeder. Ik vrees dat u dat niet zult kunnen veranderen.'

Zo! Dat was eruit. Hij hield zijn adem in, in afwachting van het antwoord van de graaf. Zou hij besluiten het huwelijkscontract nietig te verklaren? Of zou hij verkiezen die zwakheid in het karakter van zijn dochter over het hoofd te zien omdat hij het geld hard nodig had? De Florentijnse koopman gokte erop dat de graaf tot het laatste zou besluiten. Hij voelde zich dan ook opgelucht door diens reactie.

'Rekening houdend met Luciana's fijngevoeligheid, zal ik tegemoetkomen aan haar emoties tot ze die heeft overwonnen. Ik ben bereid tot een compromis,' zei de graaf. 'Ik zal Cicely en haar gezelschapsdame en verzorgster, Orva, huisvesten in een grote cottage aan het eind van mijn tuin. Dan kan Luciana Cicely leren kennen. Ze zal haar aardig vinden, want Cicely is een lief kind. Daarna zal mijn kind terugkeren naar haar ouderlijk huis.'

'Dat is een billijke oplossing,' beaamde de koopman. Hij besefte dat de tolerantie van de graaf niet verder zou gaan.

De graaf hoefde niet te weten dat zijn vrouw, Carolina, door eigen hand gestorven was. Tegen de priester hadden ze gezegd dat ze slaapwandelde toen ze van het balkon van haar slaapkamer viel. Het was niet nodig de kerk te laten weten dat Carolina in een moment van zwakte een minnaar had genomen en zich, toen ze ontdekte dat ze *incinta* was, van het leven had beroofd om haar echtgenoot en haar familie niet te schande te maken.

Verborgen achter het scherm had Luciana de laatste woorden tussen haar vader en de graaf afgeluisterd. Ze briede van woede. Maar toen zakte haar kwaadheid. Als ze eenmaal Robert Bowens vrouw was, zou haar positie sterker zijn. In ieder geval zou dat kind haar niet voor de voeten lopen.

‘Hij is een echte man, die aanstaande echtgenoot van je,’ kwebbelde donna Clara. ‘Die zul je niet net als je vader en broers om je vinger kunnen winden, madonna.’

‘O, reken maar van wél,’ zei Luciana bits. Hij zou alles doen wat ze verlangde. Mannen weigerden haar nooit iets. Een glimlachje speelde om haar lippen toen ze bij voorbaat al genoot van haar triomf. Ze was nu bevrijd van Florence, en bevrijd van haar al te beschermende vader. Straks was ze de gravin van Leighton. En haar man zou haar liefhebben en bewonderen.

Donna Clara zuchtte. ‘Waarschijnlijk wel, ja. Mannen zijn dwaazen.’ Toen vervolgde ze: ‘Wat een succes voor je vader, die je meegenomen heeft naar Londen om je te beschermen tegen de onaangename geruchten over je relatie met signore di Alba. Nu kan hij vol trots terugkeren naar Florence om je huwelijk aan te kondigen, en aan iedereen die het maar horen wil te vertellen dat je een *contessa* bent! Was je maar nooit iets begonnen met di Alba!’ klaagde de oudere vrouw.

‘Er is niets gebeurd met di Alba,’ antwoordde Luciana met een halve leugen. ‘Ik amuseerde me alleen maar wat terwijl ik wachtte tot papa een goede partij voor me zou arrangeren.’

‘Ik geloof je,’ zei donna Clara, al was ze er niet helemaal zeker van. Maar als Luciana het voor zichzelf bedorven had, zou donna Clara degene zijn die de schuld kreeg. Ze was een arme bloedverwante en moest haar status in het huishouden van Pietro d’Angelo handhaven. Wat moest er van haar terechtkomen als ze werd verjaagd? Ze kon maar beter de gedachtegang van Luciana volgen. ‘Signore di Alba was een schurk. Hij hoopte je vader te dwingen een huwelijk met jou toe te staan door je ongewenst te maken in de ogen van voorname families.’

‘Di Alba was een idioot,’ zei Luciana minachtend. ‘Een knappe idioot, maar een idioot.’

‘Het was ook idioot van jou om je met hem in te laten. En nu moet je in Engeland trouwen. De graaf is ook arm, maar een edelman, en naar ik heb gehoord, wordt hij zeer gerespecteerd. Je wordt een gravin. Hij zal rijk worden en je kinderen worden van adel. Het lijkt me heel goed geregeld.’

Een bediende die haastig uit de zaal kwam, bleef staan toen hij hen zag. ‘Mijn meester heeft me gestuurd om u te komen halen, madonna. Zal ik hem vertellen dat u hier bent?’

‘*Buffone!*’ snauwde donna Clara. ‘Zeg maar dat de signorina zich straks bij hen zal voegen. Kom, *bambina mia*,’ ging ze verder tegen Luciana. Dan gaan we je haar borstelen en je wat opknappen, zodat de graaf blij zal zijn als hij je ziet.’

‘Hij zou ook blij zijn als ik scheel keek en scheve tanden had,’ antwoordde Luciana droogjes. Ze kwam achter het scherm vandaan en liep naar voren. Toen ze bij de twee mannen kwam, maakte ze een sierlijke reverence. ‘Papa. My lord,’ begroette ze hen met bedrieglijk lieve stem en neergeslagen ogen.

Robert pakte haar hand en trok Luciana tegen zich aan. ‘Je vader heeft met me gesproken over je probleem met mijn dochter,’ begon hij. ‘Ik begrijp het. Maar je moet weten, en ook accepteren, dat mijn dochter een legitiem kind is. Als je me geen zoon geeft, zal zij op een dag mijn landgoed erven. Maar ik verwacht dat je me meer dan één zoon zult geven, Luciana.’

‘Ga een wandeling maken met de graaf,’ zei Pietro d’Angelo tegen zijn dochter. ‘Jullie moeten elkaar beter leren kennen voordat het huwelijk wordt ingezegend.’

Robert Bowen begeleidde haar naar de uitgang van de zaal. Toen ze buiten gehoorsafstand waren, zei Luciana: ‘Ik ben blij dat je me niet dwingt je te delen met je dochter.’

‘Ze heet Cicely,’ zei de graaf kalm.

‘Kan me niet schelen,’ antwoordde Luciana. ‘Ik zal haar toch nooit zien.’

‘Nee, dat zal ook niet nodig zijn als je dat niet wilt. Je zult het veel te druk hebben. Je grote bruidsschat en de reputatie van wijlen je moeder, dat ze vruchtbaar was, maken je waardig mijn vrouw te worden. Ik zal je op je rug laten liggen met je benen

wijd, tot je me bewezen hebt dat je vruchtbaar bent. Ik wil zoons, Luciana, en ik ben van plan die in jouw lichaam te planten.’ Hij duwde haar een duistere hoek van de zaal in, nam haar gezicht tussen zijn beide handen en drukte een harde, vurige kus op haar verleidelijke mond.

Luciana’s hart begon sneller te kloppen toen zijn grote handen zich naar haar middel bewogen en één grote hand zich hard om haar linkerborst klemde, door de stof van haar jurk heen. Zijn vingers vonden de tepel die stijf rechtop was gaan staan. Hij kneep er een paar keer in.

‘Ik ken de geruchten over di Alba,’ gromde hij in haar oor.

Luciana kreunde tegen zijn verlangende mond. ‘Leugens!’ protesteerde ze.

De graaf lachte veelbetekenend. ‘We zullen zien, dame,’ zei hij cynisch, en beet in haar oorlelletje. ‘Ik ben niet gek. Als je inderdaad een kleine hartvormige moedervlek hebt op je linkerdijs, dan weet ik dat jij liegt, en niet di Alba.’ Zijn lippen bewogen zich plagend over de hare.

Ze verbleekte bij zijn opmerking. ‘Ik ben een maagd,’ hield ze vol. ‘Ik zweer het bij de onschuld van mijn moeder! Ik ben een máágd!’

‘Ook dat zal ik gauw genoeg weten,’ zei hij kortaf. Hij lachte weer. ‘Wees maar niet bang, Luciana. Het is je rijkdom die me aantrekt, niet je deugdzaamheid. Maar ik waarschuw je: vanaf dit moment verwacht ik dat je mij, en mij alleen, trouw blijft. Als ik ooit zou merken dat je ontrouw bent geweest, dan vermoord ik je met mijn blote handen en ik zal erom worden geprezen. Begrijp je? Je mag niet langer de hoer uithangen.’ Zijn blauwe ogen waren ijskoud en dreigend.

‘Si,’ fluisterde Luciana. ‘Ik begrijp het, maar ik zweer je dat geen man ooit in mijn lichaam is binnen gedrongen, en er zal er ook niet een inkomen behalve jij.’ *Dio!* Ze zeiden dat de Engelsen een koudbloedig ras waren, maar deze Engelsman was dat beslist niet. Hij maakte haar opgewonden! Ze voelde het vecht tussen haar benen. Ze was al half en half verliefd op hem, en ze beefde in zijn krachtige armen. Hij wilde haar met geen enkele man delen,

maar zij wilde hem met geen enkele andere vrouw delen. Zelfs niet met zijn dochtertje!

Robert wist niet zeker hoe eerlijk zijn aanstaande echtgenote tegen hem was, maar hij geloofde dat ze een eerbare vrouw was. Wat er ook gebeurd was voordat ze naar Engeland kwam, het zou zich niet meer herhalen. Hij had toevallig van een vriend die terugkwam uit Italië over de verhalen gehoord die in Florence de ronde deden.

‘Geloof je me?’ vroeg Luciana zacht, met een tedere blik naar hem opkijkend. Ze drukte zich dicht tegen hem aan.

De graaf lachte zachtjes, herkende haar ontluikende begeerte.

‘Binnenkort, kleintje,’ beloofde hij, strelend over haar zijdezachte haar. ‘We zullen niet talmen op weg naar het altaar.’

Enkele dagen later werd het huwelijkscontract getekend, onder toezicht van de priester van Westminster. De geestelijke inzegening zou snel plaatsvinden, gevolgd door de ceremoniële plechtigheid. Daarna zou de graaf met zijn bruid vertrekken naar Leighton Hall in Gloucester.

Luciana voelde zich zwak van opwinding. Ze nam donna Clara terzijde. ‘Weet je zeker dat ik nog maagd ben?’ vroeg ze. ‘Wist die ouwe heks wat ze deed?’

‘Haar onderzoek wees uit dat zijn vingers je maagdenvlies licht beschadigd hadden, maar dat het nog intact was, madonna,’ antwoordde ze. ‘Maar om je bruidegom in alle opzichten te bevredigen, zullen we vandaag beginnen je opening met aluin te bewerken om die te laten krimpen. Het zal het de eerste keer moeilijk maken voor hem om bij je binnen te komen. Dat, en je kreten van onschuld, zullen hem zo opwinden dat hij niet zal merken dat je maagdenvlies gemakkelijk te penetreren is. Er zal wel wat bloed vloeien. Maar je krijgt ook een kippenblaas met bloed om in je bruidsbed open te breken, zodat de graaf geen seconde zal twijfelen aan je maagdelijkheid, *bambina mia*.’

‘Als ik zo moeilijk te penetreren ben, zal het pijn doen,’ klaagde Luciana. ‘Ik voelde zijn lid door mijn jurk heen toen hij me vastgreep. Hij is groot geschapen.’

‘Je moet er een beetje pijn voor over hebben, zodat je man er

niet aan twijfelt dat hij de enige is die je liefdespad heeft betreden. Beter dan een levenslange achterdocht.'

'Mijn vader zegt dat je met me meegaat naar Engeland,' merkte Luciana op.

'Ik wil niets liever, want ik ben erg aan je gehecht. Ik zal je geheimen altijd bewaren, en ik zal altijd voor je zorgen en voor je opkomen.'

'Ouwe tang,' zei Luciana liefdevol. 'Maar ik ben blij dat je bij me blijft, al zul je eens moeten beginnen me met wat meer respect te behandelen nu ik een echte lady ga worden.' Heimelijk voelde ze zich echter opgelucht dat haar gezelschapsdame, het arme familielid, al zo lang haar trouwe metgezel, met haar mee zou gaan. Donna Clara prentte het meisje altijd gezond verstand in, en Luciana was intelligent genoeg om dat te beseffen. Ze zou iemand bij zich hebben met wie ze haar eigen taal kon spreken en die haar wijze raad kon geven.

De inzegening door de kerk van het huwelijk van de graaf van Leighton met Luciana Maria Pietro d'Angelo vond plaats op een stralende ochtend in mei. Het pasgetrouwde paar zou de nacht doorbrengen in het huis van haar vader. Nog geen uur nadat het bruidspaar met veel ceremonieel naar bed was gebracht, kon Luciana's gegil van pijn, toen de bruidegom bij haar binnendrong, in de zaal worden gehoord, en de gasten glimlachten goedkeurend.

In de bruidskamer betastte de graaf de hartvormige moedervlek op Luciana's mollige dij. 'Hoe wist hij dat?' vroeg Robert Bowen.

'Op een dag reden we met een groepje de stad uit. Het was erg warm. We stopten om in het ondiepe deel van de rivier te waden, en toen heb ik mijn rok te ver omhooggetrokken,' jokte Luciana en gaf hem een zoen op zijn mond.

En Robert was bereid haar te geloven, want haar schede was zo nauw geweest dat het vrijwel onmogelijk was dat een andere man haar ooit gepenetreerd had. En de tranen van pijn op haar bleke wangen toen hij bij haar binnenkwam, waren echt geweest, en ze had veel bloed verloren. Hij wist dat die eerste keer voor haar geen pretje was geweest. Maar hij zou ervoor zorgen dat ze er in de toekomst zelf ook plezier aan zou beleven.

Ze waren van plan geweest de volgende dag uit Londen te vertrekken, maar de bruid kon door de pijn niet paardrijden. Hij had haar drie keer genomen in de bruidsnacht, en de derde keer had ze er ook van genoten. Ze stond open voor sensueel genot, had de graaf tot zijn vreugde ontdekt; hij zou geen behoefte hebben aan een maîtresse. Eindelijk, drie dagen na het huwelijk, reden ze de stad uit.

Toen ze enkele dagen later in Leighton Hall arriveerden, keek Luciana tevreden om zich heen. Het huis moest worden opgeknapt, maar ze wist dat haar vader haar alles zou geven wat ze wilde om haar huis bewoonbaar te maken en naar haar smaak in te richten.

Pietro d'Angelo kwam twee maanden later, in hartje zomer, voordat hij terugging naar Florence. Hij was heel blij toen hij hoorde dat zijn dochter al zwanger was van haar eerste kind. Tot zijn opluchting voelde ze zich op haar gemak met haar leven en met haar man, en hij bracht een paar aangename weken bij hen door.

Donna Clara verzekerde hem dat alles goed ging en dat ze hem een van de postduiven – een geschenk van haar vader – zou sturen als het kind geboren was. 'Er is maar één ding waarmee ze het nu en dan te kwaad heeft,' vertelde ze hem.

'Zijn dochter?' Luciana's vader wist hoe jaloers ze kon zijn.

Donna Clara knikte. 'De graaf gaat elke dag bij haar op bezoek.'

'Heb je haar gezien?' vroeg hij.

Ze knikte bevestigend. 'Het is een charmant kind, Carlo. Vrolijk en goedgemanierd. Ze zou heel leuk gezelschap zijn voor de contessa. Maar Luciana wil haar man met niemand delen. Het personeel is gewaarschuwd dat ze zelfs haar naam niet mogen uitspreken in bijzijn van Luciana, want ze is erg jaloers. Later misschien,' voegde ze er met een zucht aan toe.

'Nee, Clara. Als ze haar nu niet accepteert, zal ze dat nooit doen. Vooral niet nu ze zelf een kind verwacht. Je weet hoe ze kan zijn.'

'Ik zal voor hun beider veiligheid waken, Carlo. Ik zal ervoor zorgen dat er geen schande zal rusten op het huis van Pietro d'Angelo.'

De zomer ging over in de herfst, en vervolgens in de winter. Op Maria Lichtmis, 2 februari 1414, schonk Luciana het leven aan een

zoon, die Charles werd gedoopt, naar zijn vader. Dertien maanden later, op 23 maart, baarde ze een tweede zoon, Richard, en tien maanden later, op een besneeuwde dag eind januari, kwam Henry Bowen op de wereld.

Robert was meer dan tevreden met zijn drie zoons, die allemaal kerngezond waren en goed gedijden. Maar hij maakte zich bezorgd over Luciana's gezondheid, want ze werd gemakkelijk zwanger en drie kinderen binnen drie jaar zouden een minder sterke vrouw geveld hebben. Hij bekende zijn angst aan donna Clara. 'Ik zou een maîtresse kunnen nemen om mijn lusten te bevredigen,' zei hij.

Donna Clara schudde haar hoofd. 'Ze zou je vermoorden als ze erachter kwam. En dat zóu ze! Je weet hoe jaloers ze is. Ik heb een middeltje dat kan voorkomen dat ze weer zwanger wordt totdat je dat wenst. Dat kan ik haar geven.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Wat zou de Kerk daarvan zeggen?' vroeg hij.

Donna Clara glimlachte. 'Wat zou de Kerk zeggen als je een maîtresse nam?'

Grinnikend antwoordde hij: 'Doe wat je wilt, oudje.'

Clara kende Luciana te goed om te suggereren dat ze beter even kon ophouden met het bevolken van de kinderkamers in Leighton Hall. In plaats daarvan bracht ze haar elke morgen een speciaal drankje om aan te sterken. En een paar weken later bood ze haar een andere drank aan die haar huid zacht en smetteloos moest houden. Luciana was ijdel genoeg om het advies van haar trouwe metgezellin te accepteren, en dronk het gehoorzaam elke ochtend op. De graaf bleef genieten van het lichaam van zijn vrouw zonder dat er meer kinderen kwamen.

Het was een prachtige dag in de zomer toen Henry Bowen, net zes maanden oud, naar de tuin bij het huis werd gebracht en op een zijden dekentje werd gelegd, waar hij met zijn twee oudere broertjes genoot van de zon. Charles, de erfgenaam van de graaf van Leighton, was tweeënhalf en Richard, de middelste zoon, had net leren lopen. Enthousiast waggelde hij overal rond, terwijl zijn kindermisje hem op de hielen volgde. Plotseling liepen ze een klein meisje tegen het lijf.

‘Orva!’ begroette het kindermisje de vrouw die het misje vergezelde. Toen keek ze zenuwachtig om zich heen. ‘Mag je hier wel komen?’

‘De tuin is niet verboden voor mijn meesteres, Alice,’ zei Orva, een lange vrouw met vroegtijdig grijs haar en doordringende donkergrijze ogen.

‘Wie zijn die kleine jongetjes?’ vroeg Cicely Bowen nieuwsgierig.

‘Dat zijn je halfbroers, lieverd,’ antwoordde Orva. Ze keek naar Alice. ‘Wie is dit? De oudste?’

‘Nee, dat is Richard, de tweede zoon.’

Bij het horen van zijn naam, rukte het kind zich los van het kindermisje en holde weg op zijn korte dikke beentjes. Alice gilte, maar Cicely pakte snel de hand van het jongetje, en lachte.

‘Niks daarvan, kleine ondeugd,’ zei ze. ‘Hoeveel broertjes heb ik nu?’

‘Drie,’ zei Alice. ‘We wonen aan de andere kant van die heg.’

‘O, ik wil ze zien!’ riep Cicely uit en holde om de hoge groene heg heen. Daar bleef ze staan kijken naar Charles en de baby, Henry. Ze plofte neer naast Henry, die op zijn rug lag, en kriebelde hem op zijn buik. Henry kraaide van plezier en zwaaide met zijn vuistjes naar Cicely.

Orva kwam naar hen toe, pakte Cicely’s hand en trok haar overeind. ‘Kom. Je vader heeft je duidelijk uitgelegd hoe zijn vrouw erover denkt. Als ze je hier vindt met haar zoons, heb je de poppen aan het dansen.’

Orva had het nog niet gezegd, of Luciana kwam tevoorschijn, zag de vier kinderen en begon te gillen alsof de poorten van de hel opengingen en de demonen haar kwamen halen. Onmiddellijk begonnen de drie jongetjes van schrik te huilen.

‘Ze probeert mijn zoontjes te beheksen!’ schreeuwde Luciana zo hard dat iedereen het kon horen. ‘Dood haar! Dood haar! Donna Clara! Donna Clara! Kom gauw. Zorg dat ze mijn kinderen geen kwaad doet!’ Luciana holde naar voren, greep Cicely bij haar lange haar en beukte op het kleine misje in, ‘*Bastarda!*’ gilte ze. ‘Je krijgt niets van dit alles! Mijn zoons zijn de echte erfgenamen! *Bastarda! Bastarda!*’

Orva werd verrast door Luciana's onverhoedse aanval, maar liep zonder aarzelen naar haar toe en rukte Cicely uit haar handen. 'Raak haar niet aan,' zei ze met haar sonore stem. Toen pakte ze Cicely op en liep weg met het huilende kind.

Luciana herstelde zich echter snel van de hardhandige behandeling door de forse Orva. Woedend draaide ze zich om naar de drie kindermeisjes. 'Jullie krijgen allemaal een pak slaag,' zei ze dreigend. 'En jullie hoeven geen hulp te verwachten van my lord, want jullie weten heel goed dat het personeel onder mijn gezag staat. Ga onmiddellijk terug naar huis! Laat mijn zoons in capabelere handen achter in de kinderkamer. En dan komen jullie bij me voor je straf. Hoe dúrven jullie dat bastaardkind in de buurt van mijn geliefde kinderen te laten!'

'Het was Alice!' riep Henry's kindermeisje. 'Zij heeft haar naar ons toe gelokt.'

'De kleine liep weg en ik kwam ze tegen toen ik hem achterna zat. Ik zei tegen ze dat ze weg moesten gaan. Heus waar, my lady. Dat heb ik echt gezegd!'

'Maar dat deden ze niet, hè?' zei Luciana. 'Jij krijgt de meeste klappen, Alice. Jij bent verantwoordelijk.'

'Het is haar schuld dat dat kleine meisje Master Henry heeft aangeraakt,' reageerde Alice, wijzend naar het kindermeisje van de baby.

'Ze heeft mijn kostelijke baby aangeraakt? Mijn zoon is vervloekt door de *bastarda!*' Met samengeknepen ogen keek ze strak naar Henry's kindermeisje.

'Jíj!' zei ze beschuldigend. 'Je zult de klappen van mijn zweep beter voelen dan de anderen. En als ik met jullie klaar ben, keren jullie allemaal terug naar je dorp. Jullie zullen nooit meer voor mijn kinderen zorgen.'

Gewaarschuwd door de andere bedienden dat er ruzie was in de tuin, was donna Clara inmiddels ook verschenen. 'Wat is er gebeurd?' wilde ze weten, starend naar de geschrokken gezichten van het drietal, de drie huilende kinderen en de woedende Luciana. Ze spraken allemaal tegelijk, maar uit hun gebrabbel kon Clara zich een beeld vormen van het incident. Ze sloeg haar armen

om Luciana heen en troostte haar met zachte, kalmerende woorden. 'Kom, *bambina mia*. Er is niets ernstigs gebeurd. Je moet tot rust komen, want je hebt de kinderen bang gemaakt. Alice en de anderen hebben hun best gedaan Roberts dochter weg te sturen. Je zou er nooit iets van geweten hebben, als je niet toevallig op het toneel was verschenen.'

'De dienares van de *bastarda* heeft me aangevallen!' riep Luciana kwaad.

'En de graaf krijgt het te horen, *bambina mia*. Kom, dan gaan we terug naar huis. Je bent van streek en moet nu gaan rusten. Ik heb een heerlijk kalmerend drankje voor je.'

'Ik moet eerst die vrouwen een aframmeling geven,' hield Luciana vol. 'Ze zijn ongehoorzaam geweest.'

'Nee, *bambina mia*, ze doen hun werk goed, maar ze werden door Cicely's aanwezigheid verrast. Ze hebben hun best gedaan en je moet ze niet straffen.' Ze begon Luciana weg te trekken van de anderen. '*Andiamo, cara mia*. Alles is in orde.'

Robert werd door Clara op de hoogte gebracht van de situatie. Hij ondervroeg de drie kindermisjes, en daarna werd Orva bij hem geroepen. 'Ik heb gehoord dat je de gravin wegsleurde van mijn dochter,' zei Bowen.

'Dat klopt,' antwoordde Orva zonder aarzelen. 'Ze begon uw dochter te slaan. De kleine heeft blauwe plekken op haar armen, haar gezicht, haar schouders en rug. Het was toch niet uw bedoeling dat uw dochter zo gemeen zou worden behandeld?'

'Vertel me precies wat er gebeurd is,' zei Bowen kalm.

Orva vertelde het verhaal waarheidsgetrouw en zonder emotie, terwijl hij aandachtig luisterde. Hij erkende de waarheid van haar versie van het gebeurde.

'Lady Cicely heeft niet geprobeerd uw zoons kwaad te doen,' herhaalde Orva. 'Ze pakte de hand vast van de kleine Richard toen hij probeerde weg te lopen. Ze ging naast Henry zitten en kriebelde hem op zijn buikje. Ze had geen enkel contact met uw zoon Charles.'

'Orva, om de vrede in huis te bewaren, moet ik Cicely van nu af aan verbieden in de tuin te komen. Ik zal het haar zelf vertellen als

ik haar kom opzoeken. Ik wou dat ik de jaloezie van mijn vrouw kon beteugelen, want die is onredelijk en ongefundeerd. Maar helaas, dat is onmogelijk.'

'Het is verkeerd, my lord, dat Cicely van haar broers en familie wordt gescheiden,' zei Orva openhartig, 'maar ik zal u gehoorzamen.'

Donna Clara kwam in het geheim bij de graaf toen hij alleen was en bij het haardvuur zat te lezen. Hij gebaarde naar een stoel tegenover hem. 'My lord,' begon ze, 'ik aarzel deze kwestie bij u aan te kaarten, maar ik heb de vader van uw vrouw, mijn neef, beloofd dat ik voor haar veiligheid zou zorgen – en ook voor die van uw dochter. Uw vrouw werd razend jaloers toen ze vandaag uw dochter zag. Ze had het er tegen mij over dat ze het meisje wilde vergiftigen om van haar af te zijn. Dat kan ik niet toelaten, maar ze mag ook niet weten dat ik naar u toe ben gegaan. Als ze denkt dat ik haar heb verraden, zal ze het me nooit vergeven. Ze zal een manier vinden om zich te wreken. Maar ik kan niet dulden dat ze iets stoms doet en schande brengt over het huis van haar vader. En evenmin mag ze de dood van een onschuldige op haar geweten hebben.'

Robert was geschokt door Clara's onthulling. 'Ik zal mijn dochter moeten wegsturen uit Leighton Hall,' zei hij.

'Dat zou waarschijnlijk de beste oplossing zijn voor de kleine,' beaamde Clara. 'Het is heel gewoon om een dochter uit te besteden.'

Robert knikte. 'Maar aan wie?' dacht hij hardop.

'Vertel haar over uw voornemen,' zei Clara. 'Het zal mij de kans geven haar woede en verontwaardiging te sussen, zodat u de tijd hebt een goede familie te zoeken voor Cicely.'

Robert knikte. 'Je bent een goed mens, donna Clara. Wat er ook gebeurt, je bent altijd welkom op Leighton Hall en in mijn familie.'

'Dank u, maar ik heb het niet gedaan om uw vrouw te verraden, maar om haar onsterfelijke ziel te beschermen.'

'Natuurlijk,' zei hij. Hij knikte naar haar toen ze wegging en bleef peinzend achter. Hij had nooit met Luciana moeten trouwen. Maar met wie dan? Toen Anne stierf bij de geboorte van Cicely, wist hij dat hij nooit meer echt van iemand zou kunnen houden. Niet zoals hij van Anne had gehouden. Anne was weg, maar hij

had Cicely – en een landgoed met een groot huis dat dringend gerestaureerd moest worden. Geen geld, zelfs niet om zijn bedienden te betalen die hem trouw bleven uit plichtsbesef en vanuit hun behoefte aan onderdak voor henzelf. Hij had geen andere mogelijkheid gehad dan te hertrouwen. Luciana's bruidsschat was enorm, en Pietro d'Angelo wilde dolgraag dat zijn dochter gravin werd.

Maar Luciana's onredelijke jaloezie jegens zijn dochtertje was moeilijk in de hand te houden. Hij kon Cicely niet door haar in gevaar laten brengen. Clara had gelijk. Al was het met nog zoveel tegenzin, hij wist dat hij zijn dochter zou moeten onderbrengen bij een andere familie. Maar bij welke? En wat kon hij die familie aanbieden in ruil daarvoor? Hier moest hij over nadenken.

Hij verliet zijn bibliotheek en ging naar zijn vertrekken, naar de slaapkamer van zijn vrouw. Luciana zat op hem te wachten, en zodra ze hem zag, begon ze te snikken. Het was een vertrouwde scène en hij moest bijna hardop lachen. 'Wat is er, lieve?' vroeg hij en ging op de rand van haar bed zitten.

'Ik ben zo bang, Roberto. Henry had vandaag wel dood kunnen zijn. Je ba... dochter wil ze allemaal kwaad doen. Wat moet er van onze zoons terechtkomen?'

'Die zullen, zo God het wil, voortreffelijk opgroeien tot sterke mannen,' antwoordde hij. 'En wat Cicely betreft: het wordt tijd dat ik haar uitbestede aan een andere adellijke familie, zodat ze haar plaats in de wereld kan innemen. Vroeg of laat zal ik een echtgenoot voor haar moeten vinden.'

Luciana sperde haar ogen open. 'Je stuurt haar weg?' Haar tranen waren als bij toverslag verdwenen.

'Zodra ik een geschikte familie vind bij wie ik haar kan onderbrengen,' zei Robert. 'Dat zal niet al te lang hoeven duren, en in die tussentijd is het haar verboden in de tuin te komen, lieve.'

'En die dienaress van haar die mij heeft aangevallen?' Luciana's stem klonk hard.

'Orva gaat mee met Cicely,' antwoordde hij.

'Ze hoort gestraft te worden omdat ze haar hand tegen mij heeft opgeheven,' zei Luciana kwaad. 'Ik heb een blauwe plek op mijn schouder waar dat mens haar duim in me heeft geperst.'

‘Je hebt mijn dochter zonder enige reden geslagen, Luciana.’ Ook Roberts stem klonk nu kil en hard. ‘Orva vertelde me dat Cicely bont en blauw ziet.’

‘Ze probeerde mijn kind kwaad te doen!’ verdedigde ze zich.

‘Cicely is zeven jaar, Luciana. Ze weet dat ze halfbroers heeft en was enthousiast toen zij ze eindelijk te zien kreeg. Je bent jaloers op mijn dochter, Luciana, en ik heb geprobeerd je gerust te stellen, maar je weigert te luisteren. Dit ongelukkige incident zal niet worden herhaald, omdat ik mijn dochter voor haar eigen veiligheid uit Leighton Hall zal verwijderen. Maar ik kan je wel vertellen dat ik al een groot bedrag op Cicely heb vastgezet, zodat ik op een goede dag in een uitstekend huwelijk voor haar kan bemiddelen.’

Het gebeurde niet vaak dat Luciana haar man zo streng tegen zich hoorde spreken, maar ze wist dat áls hij dat deed, hij elk woord meende. ‘Ik ben tevreden met je besluit,’ mompelde ze ingetogen. ‘Maar,’ ging ze op scherpe toon verder, ‘doe er niet te lang over om een geschikte familie voor haar te vinden. Ik kan mijn zoons niet in gevaar brengen.’

‘Er bestaat geen gevaar, behalve in jouw verbeelding, Luciana. Zet het van je af, en de zaak zal snel opgelost zijn.’